

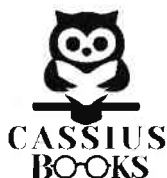
LEBRIS

We know
books

Eva L. Lauust

Leví

▪ *volumul 1* ▪

CAPITOLUL 1

Durerile de cap cu care m-am obișnuit deja să mă trezesc sunt, probabil, singurul lucru care mă mai aduce cu picioarele pe pământ. Nu sunt intense, dar destul de sâcâitoare încât să mă facă să-mi doresc să mor chiar înainte de a deschide ochii.

E sâmbătă, ceea ce înseamnă că dimineața se poate lungi chiar până la orele prânzului. Cu toate astea... durerea insistentă de cap îmi dă senzația că dacă nu mă trezesc cât mai repede are să-mi explodeze creierul.

Telefonul mobil nu se întrevede pe noptiera acoperită de tot felul de ambalaje mototolite, brichete și scrumiera plină ochi. Nu-mi place dezordinea, dar când petrecerile la care particip devin prea sălbatice, ceva în mine se schimbă. Eu mă transform în cineva greu de recunoscut. Ca și cum în interiorul meu își duc veacul două ființe complet diferite. Doi gemeni. Iar ca paradox, dacă aș crede în astre așa cum o face Faith, cu siguranță nu m-aș fi uitat niciodată în direcția ei. Gemeni... Zodia pe care o urăsc toți, din cine știe ce motive inexplicabile. Dar ea e un altfel de gemeni.

Mă strâmb, închizând ochii strâns, și-mi șterg rapid acel gând din minte cu o cârpă invizibilă. Nu e momentul potrivit să mă gândesc la ea. Nu acum. Îmi masez pleoapele până ce văd stele verzi și în cele din urmă rămân pe marginea patului încercând să fac contact cu realitatea.

Apart-studioul în care locuiesc de câțiva ani buni - m-am mutat acum doi ani în el, însă am senzația că s-au scurs mai mulți - nu e deloc special. Mic, simplu și plin de amintiri.

Am făcut marea mutare după o ceartă usturătoare cu mama mea adoptivă, June, care nu făcea altceva decât să-mi reproșeze că nu sunt bun de nimic, că din cauza mea nu are bani și că tot din cauza mea nu reușește să-și găsească un bărbat care să aibă grijă de ea așa cum trebuie.

Acest „așa cum trebuie” în viziunea ei însemna să-și găsească un hândrălau care se ocupă cu lucruri dubioase, dar care i-ar da destui bani încât să-și poată procura țigări și băutură, și din când în când să mai bage la pariuri. Căuta un bărbat care să i-o tragă bine și să mă altoiască ori de câte ori ea era prea beată ca să o facă. Mă urăște pentru că tata, Dumnezeu să-l ierte, mi-a făcut un cont în care a pus destui bani încât să-mi pot acoperi cheltuielile de la academia de aviație care, nici măcar nu glumesc, costă o căruță de bani! Și a fost atât de inteligent încât l-a deschis pe numele meu, ca June să nu se poată atinge de el nici dacă și-ar tăia o mână.

Ăsta ar fi un alt motiv pentru care mă urăște. Cu toate că eu cred că m-a urât din clipa în care m-a luat de la orfelinat. M-a adoptat mai mult de gura tatei, ca mai apoi să se bucure de faptul că primea ajutor social de pe urma mea.

Am plecat. Am decis că nu mai stă în puterea mea să o ajut și că oricât aș încerca, ea era deja propriul său dușman, care avea să fie și sfârșitul meu într-o bună zi.

De la periferia din Georgetown, în inima lui.

Mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu zumzetul orașului care pare să nu aibă somn niciodată, dar prefer la orice oră țipetele, claxoanele și pocniturile țevilor de eșapament ale motocicletelor, în detrimentul vocii iritante ale lui June.

ÎN TRECUT

Când am ieșit din casă, doar cu geanta de sport burdușită pe umăr, June s-a aruncat spre mine ca un animal rănit.

— Dacă ieși pe ușa asta ești mort pentru mine, mă auzi, Levi? Mă auzi?

Am auzit-o incredibil de clar și de bine. Aștept, urmărind cu atenție furia ce-i arde în ochi.

— Să nu îndrăznești să mă părăsești la fel ca ratatul ăla de taică-tu! Să nu îndrăznești!

Avea obiceiul ăsta iritant de a repeta unele fraze ca și cum nu era complet convinsă că cel cu care vorbește a înțeles-o din prima.

— June, spun pe un ton foarte calm și blând, pentru că nu îi ziceam niciodată mamă, ci o strigam pe nume, nu mai are niciun rost. Ești sătulă de mine până peste cap. Oricum nu mai primești ajutor social de când am făcut opșe' ani. Privește situația în felul următor: ai o gură în minus de hrănit.

Vorbele mele n-au contat câtuși de puțin. Își pusese deja în cap că eu eram vinovat pentru toate nenorocirile ei, iar plecarea mea era un dezastru de proporții. Plecarea mea însemna că ea avea să se ocupe singură de plata facturilor, să ducă gunoiul, să spele vasele, să gătească... Trebuia să aibă responsabilități. Trebuia să se descurce singură. Și se descurca singură, dar nu voia să aibă opțiunea asta.

Se ține cu toată forța, cu degetele ei subțiri ca niște cren-
guțe, de toc și de ușa roșie de la intrare. E o femeie firavă tare,
iar cum eu m-am înălțat fără rușine, am ajuns cu aproape trei
capete mai înalt decât ea. O compățimesc, căci nu știe totul.
Nu știe multe despre mine. Și poate dacă ar ști, m-ar băga fără
să clipească în vreun laborator, doar ca să mai stoarcă niște
bani de pe urma mea.

— Te avertizez, Levi! mă amenință printre dinți, de parcă
mi-ar da un ultimatum.

— Ai grijă de tine, June, îi replic și fără să mai stau măcar
o secundă în pragul ușii ei, mă răsucesc pe călcâie și îmi văd
de drum.

Nu a încercat să mă găsească. Nu a încercat să mă
contacteze. Am rupt legătura de parcă nici n-am fi făcut
vreodată parte unul din viața celuilalt.

ÎN PREZENT

Părăsesc până la urmă patul confortabil și mă întind până
aud cum îmi trosnesc toate oasele. Arunc o privire fugară pe
geom, doar ca să realizez că soarele mă sfidează,
strecurându-și razele prin perdeaua trasă pe jumătate.

Găsesc în cele din urmă telefonul, azvârlit pe canapeaua
din mijlocul camerei. De fapt, tot apartamentul e doar o
cameră mare unde îmi țin toate lucrurile. Singura încăpere
care are ușă e baia.

Încep să-l butonez, sperând că nu s-a gândit nimeni să-mi
solicite prezența și că mă voi putea bucura de liniște, stând în
casă.

Zece mesaje, printre care și câteva vocale. Nu unul, nu două, ci zece!

Înainte să le citesc sau să le ascult, dau drumul aparatului de cafea și îmi strecor printre buze o țigară. Ritualul meu în fiecare dimineată, înainte de a face orice altceva. M-am apucat de fumat pe la vreo treisprezece ani. De curiozitate. De plictiseală. De amărăciune.

Tata m-a prins de câteva ori și deși mă așteptam de fiecare dată să mă certe sau să mă altoiască, el încerca să-mi explice de ce nu e bine sau sănătos. Tata, John, pe numele lui din cartea de identitate, era un tip foarte de treabă și nu o dată, după ce am mai crescut și am înțeles unele lucruri, m-am întrebat de ce a ales-o pe June. De ce i-a acceptat comportamentul abuziv? De ce a acceptat-o pe ea? N-am reușit să-mi dau seama și nici nu am apucat să-l întreb.

Mirosul pregnant de boabe proaspăt măcinate umple camera. Aerul e închis în încăpere și încă se resimte un iz de alcool stătut, așa că îmi îndrept pașii, extrem de leneș, spre fereastră și o deschid larg, lăsând zgomotul străzii să dea năvală înăuntru.

Ar trebui să trec prin mesajele primite, dar durerea infernală ce îmi distruge creierul nu mă lasă să fac nimic, așa că las telefonul înapoi pe canapea și mă duc țintă către baie, disperat să găsesc pastila minune. Descopăr, spre ușurarea mea, că mai am două tablete de aspirină. Ridic resemnat din umeri, gândindu-mă că va trebui odată și odată să ies și să-mi refac stocul, și le dau pe amândouă pe gât. Strâmb din nas căci

niciodată nu m-am împăcat cu gustul lor amar pe care mi-l lasă în gât.

Bâzâitul enervant pe care-l scoate telefonul ori de câte ori apare o notificare nouă sau vreun sms, îmi dă fiori deja. Îmi dau ochii peste cap și îmi târșâi tălpile goale până la aparatul de cafea care își terminase de ceva timp treaba, unde torn lichidul negru și fierbinte în cană. Mă întind după telefon și îl deschid din nou.

Nu sunt pregătit pentru asta! Mormăi disperat, de parcă am cu cine să vorbesc și apăs pe primul mesaj.

Apare o reclamă idioată la niște ochelari de soare Ray-Ban, de parcă aș purta așa ceva. Îl șterg iritat printr-o mișcare rapidă a degetului mare și dau de un sms de la academie, care îmi reamintește că trebuie să plătesc următoarea taxă, trec mai departe, câteva mesaje vocale de la James și Flo - doi proști, dar și cei mai buni prieteni ai mei - care insistă că trebuie să ieșim, iar ultimul... ultimul mesaj mă ia complet prin surprindere. E un mesaj de la Faith.

Ce naiba, frate? mă trezesc că încep să mă agit, dar nu sunt în stare să îl accesez. Pot citi doar primele cuvinte din mesajul nedeschis. „Hei, Lev, am nev...”

Faith să aibă nevoie de ceva de la mine? Ea nu are niciodată nevoie de nimic. E una dintre cele mai independente tipe pe care le cunosc! Inspir adânc și închid ochii strâns încercând să mă hotărâsc ce naiba să fac.

Prima dată când am întâlnit-o pe Faith a fost de-a dreptul dezastruos. Eram amândoi boboci la Academia de pilotaj Genesis Aereo din Georgetown și nu știu ce naiba a fost în

capul meu pe atunci, dar am crezut că sunt mult mai cool și mai șmecher decât toți băieții de pe acolo.

ÎN TRECUT

Ne-am cunoscut la înscriere. Deși mai toți s-au prezentat cu un părinte sau vreo rudă, noi doi eram singuri. Poate de asta mi-a atras atenția. Bine, asta și faptul că ochii ei erau atât de deschiși la culoare încât eram ferm convins că n-am mai întâlnit așa ochi la alte fete până atunci. Am continuat să mă holbez ca ultimul prost la săraca tipă, dar n-a ezitat să mă trezească la realitate.

— Te mai holbezi mult? întreabă, iar eu nici măcar nu percutez că vorbește cu mine.

— Ce? răspund ca un prost, deși am înțeles perfect întrebarea.

— Ai de gând să te mai holbezi mult la mine? Am ceva pe față sau care-i faza?

— A! Ăăă, nu, păi nu mă holbez.

Mă bâlbâi ca dracu, de parcă aș fi o fetișcană virgină.

— Atunci ce faci?

E prea isteată ca să o pot păcăli. Ar fi trebuit să realizez asta mai repede.

— Meditez.

Sprânceană îi sare în sus ca un arc.

— Pe asta n-am mai auzit-o, râde, dar apoi femeia de la ghișeu mă strigă pe nume și îmi taie șansa de a-i mai răspunde.

Când am văzut-o după aceea, m-am dezumflat complet. Eram în pauza de masă și mă gândeam să intru în vorbă cu ea,

să-mi cer scuze pentru felul în care a decurs discuția noastră și pentru faptul că nici măcar nu am făcut cunoștință, dar elanul mi se taie brusc când o văd aruncându-se în brațele unui tip mai în vârstă decât ea.

Cu siguranță are ceva ani buni înaintea ei, căci chiar de la distanță îi observ felul în care se mișcă și cum gesticulează. Un *big shot* din ăsta după care mor fetele de liceu de obicei. Am făcut cale întoarsă și în restul zilelor am păstrat distanța.

Nu știu cum am ajuns să o plac atât de mult, de ce mi s-a întipărit în suflet ca o nenorocită mică, fără să fi făcut ceva, dar de atunci e mereu acolo.

Odată am găsit-o plângând chiar în hangarul de practică. Mă mai ascund din când în când acolo ca să fumez, de obicei când chiulesc de la ore, pentru că știu că nimeni nu vine în zona respectivă decât dacă avem ore de practică.

Îi aud suspinele și deși nu am observat-o din prima, ceva în mine se revoltă.

— Faith? îndrăznesc.

Suspinele se opresc pentru o secundă după care i se aude vocea puțin răgușită.

— Vezi-ți de treaba ta, Levi!

Asta chiar că m-a surprins. M-a blocat de fapt. De unde știa că eu sunt? Putea fi oricine. Nu am discutat prea mult încât să ne cunoaștem atât de bine, deci faptul că numele meu a apărut pe buzele ei m-a făcut KO. Bine, eu o cunosc, atât cât se poate, dar asta e altă poveste.

— Ești bine? întreb relaxat și-mi țigara fără să-mi pese de locul în care ne aflăm.

LEBIS | We know
— Ce naiba faci? Fumezi? Aici?

— Dar unde altundeva? nu vreau să o supăr și mai tare, dar nu e vina mea că a ales să se ascundă fix în locul meu de fumat.

— O să ne arunci pe toți în aer! izbucnește și o văd cum vine de nicăieri spre mine, îmi smulge țigara dintre buze și o strivește cu vârful tenisului.

— Hai, mă! Serious? Era ultima... nu mai am alt pachet la mine.

— Nașpa, ce să zic!

E rea, dar nu o blamez. Ceva o supără și probabil are nevoie să se descarce pe cineva.

— Faith, stai! o opresc când văd că dă să plece.

— Ce vrei?

— Ești în regulă?

Mă privește cu ochii ei superbi plini de lacrimi, care mă dezarmează, și răspunde foarte hotărâtă.

— Dacă-i spui cuiva despre întâlnirea asta stupidă, te omor cu mâna mea, ai înțeles?

— N-aș face asta...

— Mă bucur că ne-am înțeles.

— Știi, zic fix când fata se întoarce cu spatele, tu nu meriți să ajungi în astfel de situații. Tu meriți să fii fericită.

— Și cine ești tu să-mi spui ce merit și ce nu?

— Unul care n-ar aduce nicio tipă în starea asta.

Când mă gândesc ce replici de căcat aveam în mine pe atunci îmi vine să-mi dau palme... dar n-am mințit. Nu suport să văd o femeie că suferă. Nu pot explica de unde m-am

format așa. Poate din cauza tatălui meu care a încercat de nenumărate ori să o ajute pe June, chiar dacă ea era un caz pierdut. Poate părinții mei biologici au fost genul ăsta de persoane care nu suportă nedreptatea. Nu știu.

ÎN PREZENT

Mă desprind pentru o clipă de amintiri, mai sorb din cafeaua aproape sleită și îmi aprind o altă țigară.

Privesc încă odată mesajul de la Faith, fără să-l deschid, și oftez prelung, simțind o greutate cum îmi apasă pe piept.

Mă doare pentru că îmi doresc să știu că pot avea măcar o șansă cu ea. Suntem atât de potriviți unul pentru celălalt și sunt ferm convins că o pot face fericită, însă ea, și-a clădit un zid imens în jurul ei, iar în jurul zidului e doar sârmă ghimpată, și pe lângă asta... mai e și Dave. Da, așa îl cheamă pe iubitul ei tembel. Dave, care e patronul unei afaceri... la limita legalului, sunt sigur. Nu-mi pasă de el, dar atâta timp cât face parte din viața ei, nu pot să mă prefac că nu există.

Aș putea la fel de bine să-i ignor mesajul și să le dau un semn proștilor mei ca să ne punem de acord cum să ieșim.

Chiar când îmi închei acest gând, pe ecranul telefonului apare un alt mesaj de la ea.

La naiba, Faith! Ce vrei de la sufletul meu? Nu e de ajuns că mă torturezi zilnic de când ne-am cunoscut?

Îmi fac curaj. Senzația e mai nasoală decât dacă ar fi trebuit să dau din nou examenele de admitere la academie.

Constat repede că mesajul e destul de scurt, dar îndeajuns de grav încât să-mi fac zeci de scenarii ciudate și îngrozitoare în cap.

LBDIS

De la: Faith

We know
books

Către: Levi

RĂSPUNDE, LEVI! AM NEVOIE SĂ MĂ AJUȚI CU CEVA URGENT! VINO LA HANGAR DISEARĂ LA ORA 00:00. NICIUN MINUT ÎN PLUS SAU ÎN MINUS!

Ce naiba e în capul ei? De ce să ne întâlnim sâmbătă în toiul nopții în hangarul de la academie, care și așa e închis? Drăcia naibii, Faith! Înjur printre dinți.

Nu știu de ce mă agită în halul ăsta. Poate pentru că așteptarea mă omora. Poate pentru că urmează să mă văd cu ea în circumstanțe deloc plăcute. Însă faptul că are nevoie de mine eclipsează orice altceva. De mine! Nu de Dave sau de prietenii ei, ci de mine. Unul căruia nu i-a acordat atenție mai mult decât strictul necesar pentru a putea trece în liniște prin cursurile pe care le petrecem împreună de nevoie, fiind colegi în aceeași grupă.

Citesc din nou mesajul și nu pot să nu mă întreb de ce mă chinuie universul într-un asemenea hal. De parcă nu sunt și așa bătut de soartă prin natura mea. O ciudățenie cu un defect genetic incredibil de impresionat, dar totodată frustrant.

De la: Levi

Către: Faith

OK. VOI FI ACOLO!